

1

‘Het is gewoon echt balen!’

Om zijn woorden kracht bij te zetten gaf Kai een tik op het stuur. Even leek het dat de claxon af zou gaan, maar deze werd niet ver genoeg ingedrukt. Silvia, die naast Kai zat, keek hem bezorgd aan. ‘Wat is er met je?’

Het duurde even voordat hij reageerde. Met een zuur gezicht scande de agent de omgeving op onraad. Daarna wreef hij over zijn linkeroor. ‘Een gescheurd trommelvlies.’ Silvia trok een pijnlijk gezicht. ‘Dat klinkt niet best. Hoe kom je daar nu aan?’

‘Tijdens het boksen sloeg iemand tegen mijn oor. Dat gebeurt wel vaker natuurlijk. Deze keer ging er blijkbaar iets mis. Ik merkte gelijk dat ik een stuk minder hoorde met dat oor. Dus gisteren ben ik na mijn dagdienst naar de huisarts geweest. Die zag het meteen. Een gaatje in het trommelvlies. Dat betekent twee maanden niet zwemmen, duiken en geen zware dingen tillen. Echt balen!’

Meelevend knikte de agente. Ze wist dat haar collega graag aan extreme sporten deed. Zelfs zijn vakanties puilden uit van activiteiten zoals bergbeklimmen, mountainbiken en duiken. Ook al stortregende het, dan nog ging Kai eropuit om te hardlopen, fanatiek als hij was. Bij elk speeltuintje gebruikte hij de klimrekken om kracht toe-

feningen te doen. ‘Dat betekent dat je alleen maar kunt hardlopen of fietsen?’

Zijn humeur werd er niet beter van. ‘Ja, daar komt het wel op neer. Er mag geen druk ontstaan bij het trommelvlies. Dus zelfs langdurige inspanning met hardlopen zal niet gaan.’

‘Je kunt ook met mij mee naar yoga.’

Nu pas keek Kai zijn collega aan. ‘Ben jij wel helemaal lekker. Je denkt toch niet dat ik met een stel oude taarten op een matje helemaal zen ga worden. Ik heb wel wat beters te doen.’

Silvia fronste beledigd haar wenkbrauwen. ‘Noem jij mij nu een oude taart?’

Kai realiseerde zich dat hij iets te fel was geweest. Maar voordat hij een weerwoord kon geven, klonk er een stem door de mobilfoon. ‘Graag een eenheid naar de Struitenweg. Er is daar melding gemaakt van een mogelijke inbraak.’

Een snelle check op de navigatie vertelde hun dat ze in de buurt waren. ‘Wij gaan ter plaatse’, gaf Silvia door.

Het was nog geen vijf minuten rijden door de smalle straatjes van Rotterdam. De zwaailichten zorgden ervoor dat ze zonder obstakels het pand konden bereiken. Een man en een vrouw stonden op het kleine gazon. De vrouw had een lange, chique jas aan met een dikke bontkraag. De jas reikte tot haar suède laarzen. Ze maakte een zwaaibeweging toen ze de politiebus in het vizier kreeg. De man was

simpel gekleed. Hij droeg een valse sporttrui, spijkerbroek en spierwitte sneakers. Zijn ongekamde haar sprong alle kanten op. Kennelijk besteedde hij niet veel aandacht aan zijn uiterlijk en outfit, in tegenstelling tot de vrouw.

Wat de agenten nog meer opviel, was de deur. Deze was duidelijk ingetrapt. Treurig hing hij in stukken gebroken in de scharnieren. Hier was iets niet in de haak.

‘Wat fijn dat u er bent. Het is een chaos!’ riep de vrouw schel naar hen toen ze uitstapten. Op haar naaldhakken kwam ze door het gras naar hen toe gelopen. Achter haar aan bungelde een handtas aan een ketting.

In een V-vorm liepen Kai en Silvia de vrouw tegemoet. ‘Dit ziet er niet best uit’, merkte Kai op, met een klein knikje naar de voordeur. Naast de deur zag hij een bordje hangen. Het pand diende als psychologenpraktijk.

‘U heeft de melding gedaan?’ vroeg Silvia aan de vrouw. Intussen hield ze de man nauwlettend in de gaten. Hij liep steeds heen en weer en maakte een zenuwachtige indruk.

‘Jazeker. Rianne, aangenaam. Ik kwam hier zojuist. Heel de deur ligt aan puin. Meneer Vermeer neemt zijn telefoon ook niet op. Ik durf echt niet naar binnen. Maar de cliënten moeten wel ontvangen worden.’ Met een Rotterdams accent legde de vrouw de situatie uit. Uit het verhaal maakte Silvia op dat ze met de secretaresse te maken had. ‘Is dat een van de cliënten?’ knikte ze naar de nerveuze man. Intussen nam Kai een kijkje bij de deur. ‘Jazeker’, antwoorde Rianne. Nu boog ze haar hoofd naar

dat van Silvia. ‘Je weet dat ik niet veel mag zeggen, maar dit is niet goed voor deze jongeman. Dit is een plek voor openheid en warmte. Dat heeft hij hard nodig.’

‘Is er behalve de deur nog meer vernield? U heeft namelijk melding gemaakt van een inbraak.’

De secretaresse greep de hand van Silvia en sleepte haar bijna mee. ‘Kom maar mee, meissie. Het is een chaos daarbinnen.’ Met haar hand boven haar ogen keek ze door de ramen. Silvia volgde haar voorbeeld. De ruimte lag bezaaid met stoelen en omgevallen kamerplanten. Een paar keer herhaalde de vrouw dat ze niet naar binnen durfde.

‘Wij gaan even een kijkje nemen. Blijft u maar buiten. We zijn zo weer terug.’ Hierop wenkte Silvia naar Kai, die in gesprek was met de man. Ze zag zijn hand naar zijn oor gaan en erover wrijven.

Uit haar zak viste ze vast blauwe latex handschoentjes. Ze vermoedde dat ze wel langs de deur kon zonder het vernielde hout aan te raken. Het was duidelijk dat dit om een misdrijf ging, dus de recherche moest hier nog naar kijken.

Kai kwam bij haar staan. De client had geen nadere informatie. Hij was iets later aangekomen dan de secretaresse. Nu het voor hem duidelijk was dat zijn sessie niet doorging, droop hij af. Kai had voor de zekerheid zijn gegevens genoteerd.

Rianne probeerde nog een keer een nummer te bellen.

‘Meneer Vermeer is de eigenaar van deze praktijk, begrijp ik?’ vroeg Kai terwijl hij nog een keer naar het bordje wees.

Er stond in vergulde letters: *Praktijk Vermeer*.

‘Jazeker’, knikte de vrouw gehaast. ‘Julian had er allang moeten zijn, maar hij neemt zijn telefoon niet op. Hij moest eens weten wat er is gebeurd.’

Snel keken Silvia en Kai elkaar aan. Dit kon betekenen dat ze een macabere verrassing zouden kunnen aantreffen in het pand. Stel dat Julian Vermeer hier al wel was aangekomen, maar slachtoffer was geworden van een inbreker? Met deze nieuwe informatie stapten ze het pand binnen, de secretaresse achterlatend. Ook de gang was niet gespaard gebleven. De betegelde vloer lag bezaaid met omgevallen meubelstukken. Behoedzaam stapten ze eroverheen. Scherven van een gevallen schilderij knarsen onder hun kisten. Aan het einde van de gang bleven ze even staan. Er viel een stilte in het pand die niet werd doorbroken. Een observatie die hun vertelde dat ze waarschijnlijk alleen in het pand waren.

Kai stootte Silvia opeens aan en wees naar de grond. Over de vloer liepen vegen grond. Het leek of er iemand door potgrond was gesleept richting het gedeelte aan de rechterkant van het pand. ‘Politie! Maak jezelf kenbaar’, riep Kai. Geen reactie. Silvia keek naar links en zag de ruimte die ze van buitenaf ook had gezien. Eerst gleden haar ogen langs de vloer. Daarna gingen ze langs de gipsen wanden. Haar oog bleef rusten op kleine, ronde inslagen

in de muur. ‘Er is hier geschoten’, fluisterde ze. Direct grepen ze naar hun dienstwapen. De houder lieten ze gesloten, maar hun duim lag op het schuifpaneel om meteen te kunnen reageren. Behalve het gesloopte interieur was de linkerruimte leeg. Voorzichtig sloegen ze rechtsaf. Voor hen was een gesloten deur. Een bordje gaf aan dat het een spreekkamer was. Nu was het tijd om hun vuurwapens te trekken. Aan de andere kant van de deur zou iemand hen kunnen opwachten. Ze moesten op alles voorbereid zijn en ook direct kunnen handelen.

Kai klemde zijn hand om de deurknop en keek zijn collega aan. Na een klein knikje van haar en drie tellen in zijn hoofd gooide hij de deur open. Meteen sprongen ze de spreekkamer in met hun wapens voor zich uit, klaar om te reageren op elke verdachte situatie. Maar er bleek geen levend wezen te zijn dat het op hen had gemunt. Wel troffen ze iets heel anders aan wat hun de rillingen gaf. ‘Wat is dit?’ vroeg Silvia zich hardop af. Voor hen lag een verzameling documenten en foto’s. Ze waren neergelegd in de vorm van een kruis. Door de opengeslagen deur begon het te tochten in de kamer. Een vleugje wind liet de vellen papier verschuiven.

De agente keek opzij. Ze zag dat Kai ook verbijsterd naar het kruis keek. ‘We moeten versterking oproepen.’

Plotseling klonk achter hen de stem van Rianne. ‘Wat ... wat is hier gebeurd? Wie heeft dit gedaan?’

Silvia draaide zich om. De secretaresse stond vlak achter

hen met haar handen voor haar mond. Ze kon langs de agenten de kamer in kijken.

‘Rianne, je moest buiten blijven voor je eigen veiligheid’, zei Silvia bestraffend. Om haar woorden kracht bij te zetten, duwde ze haar richting de gang.

Op dat moment hoorde Silvia gebonk. Het kwam vanuit de spreekkamer.

‘Hoorde jij dat ook, Kai?’

Kai knikte en stak zijn vinger in de lucht ten teken dat iedereen stil moest zijn.

Silvia liep weer terug de spreekkamer in. ‘Is daar iemand?’

Opnieuw klonk er gebonk. Het leek onder de vloer vandaan te komen. Verbaasd keken de agenten elkaar aan. Lag er iemand onder de vloer?

Met een ruk draaide Kai zich naar Rianne. ‘Is hier een kelder?’

Geschrokken schudde ze haar hoofd. ‘Nee, nee. Er is alleen een kruipruimte. Maar die staat vol met water.’ Intussen bleef het gebonk aanhouden. Kai liep naar het bureau, waar een tapijt voor lag. Zonder na te denken rolde hij het ding op. Het gebonk werd steeds duidelijker. Ze zaten goed!

Silvia ging op haar knieën zitten en legde haar oor op de vloer. ‘Er ligt hier iemand vlak onder! Waar zit het luik van de kruipruimte?’

Rianne wees onder het bureau. ‘Daar, met de verbouwing wilden we ...’

‘Kom helpen met het luik vrij te maken!’ riep Kai tegen haar. Hij probeerde het bureau wat te verschuiven, maar het grote gevaarte bleek zwaarder te zijn dan het eruitzag. Op haar hakken klakte Rianne naar hen toe en ze droeg ook een steentje bij om het bureau te verplaatsen. De secretaresse bleek gelijk te hebben. Een klein, houten luik kwam tevoorschijn.

Direct liet Kai zich op zijn knieën vallen. Aan een ring kon hij het luik iets omhoogtrekken. Hij moest zorgen dat hij zijn vingers eronder kreeg om het open te kunnen duwen. ‘Wacht, laat mij maar. Jij mag niet tillen vanwege je oor.’ Silvia wurmde haar handen onder het luik. Met alle kracht die ze in zich had trok ze het omhoog. Het luik was klein, maar bleek zwaarder te zijn dan verwacht. Langzaam duwde Silvia het van zich af, totdat het rechtop bleef staan. Kai torende boven haar uit en keek over haar schouder mee het gat in, zijn dienstwapen opnieuw in de aanslag.

De agenten keken in een pikzwart gat. Uit haar koppel haalde Silvia een zaklamp en klikte deze aan. Met een kreet deinsde ze achteruit. Er lag echt iemand in het gat! In een flits had ze hem waargenomen. Een vies, besmeurd en bloederig gezicht.

Kai reageerde direct. Hij liet zich op zijn buik vallen en greep in het gat. Met veel inspanning greep hij de persoon vast en trok deze uit het gat. Het bleek een man te zijn van middelbare leeftijd. Zijn kleding was kletsnat

van het troebele water, zijn handen en voeten waren bij elkaar gebonden. Bloed liep uit zijn mond en met gezwollen ogen keek hij naar de agenten. ‘Julian!’ riep Rianne achter hen.

Terwijl Silvia een schrikreactie onderdrukte, boog ze zich over de psycholoog heen. ‘Het komt goed, meneer. Er is hulp onderweg.’

Kai verlostte de man van de touwen. Trillend bewoog Julian zijn handen naar zijn mond terwijl hij Silvia panisch aankeek. Langzaam opende hij zijn mond. Er klonk een gorgelend geluid.

Silvia staarde naar de mond van de psycholoog. Ze zag een rij tanden besmeurd met bloed. Maar er miste iets. Eerst kon ze het niet plaatsen. Toen kwam een golf van misselijkheid naar boven. Wie dit op zijn geweten had, was echt ziek. Met een gezicht vol afschuw keek ze Kai aan, die het ook had gezien. De tong van Julian Vermeer was verwijderd.